

EGY FÉNYKÉP ALÁ

Pecznyík Pál

Megy a vándor, vele párja,
vállán kopott tarisznyája.
Mennek együtt: kéz a kézben,
borúban és napsütésben.
Folytonosan télben – nyárban,
poros úton, ingoványban.
Harmadikként, velük jár ott,
oltalmul Jézus, az áldott.
Vannak nehéz útszakaszok,
betegségek, kő-torlaszok.
Ám azokon úgy lépnek át
mint kőfalon, semmi nem árt.
Lelki szemük, célra tekint,
felüdülnek, s mennek megint.
Hosszú út van már mögöttük,
rövidül az út, előttük.
Bár nagy öröm együtt járni,
tudják: egy nap, el kell válni.
Ha egyik szív, végsőt dobban,
élet lángja, végsőt lobban.
Bár fájdalmas az elválás,
de lesz boldog viszontlátás!
Ha mindketten célba érnek,
hol örökké zeng az ének,
Szent mennyei énekarban,
ők is, énekelnek abban.

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. VII. 23.